

[Henry Christensen.]

Så har jeg kun en afsluttende bemærkning om den diskussion, der har været ført i dag. Jeg synes, det har været en interessant iagttagelse under drøftelsen af selve sammensætningen af de lovforslag, der foreligger, at der fra en vis side i det høje ting er kommet en kritik frem imod to sæt af disse skatteområder: dem, der rammer kapitaldannelsen og opsparingen, og dem, der rammer produktionsomkostningerne. Jeg synes, det var interessant at lægge mærke til, at kritikken i meget høj grad havde tilslutning fra alle de liberalt indstillede partier her i tinget, medens omvendt de socialistisk indstillede partier havde en fælles vurdering i ønsket om at bevare de skatteformer, der er foreslået. Jeg tror, det var en meget væsentlig politisk iagttagelse at konstatere denne afgørende forskel, som jo ikke bare er af praktisk, men i virkeligheden også af principiel karakter. Det er måske ingen skade til også at understrege, at der øjensynlig går en principiel skillelinje mellem de liberalt indstillede og de socialistisk indstillede partier her i tinget. Jeg håber, at den højtærede finansminister og hans regering — det var der jo meget der tydede på — er realistiske nok til at erkende, at det er nødvendigt at acceptere, at der er et flertal af medlemmer i dette høje ting, der lægger vægt på de liberale principper også i skattepolitikken.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde nogle bemærkninger om, hvor højtideligt man skulle tage de udtalelser, jeg kom med om brugsforeningsskatten. Deroverfor vil jeg gerne sige — ikke til det ærede medlem, for han er vel ligeglad — men til regeringen, at de skal tages højtideligt.

Det ærede medlem brugte analogt nogle udtalelser, som han mente jeg havde fremsat om markedsspørgsmålet. Da jeg også har set, at en mand, hvis mening jeg lægger større vægt på, nemlig den højtærede statsminister, har refereret mig i fjernsynet for en udtalelse, jeg havde fremsat i Rødby om markedsspørgsmålet, skal jeg lige nævne det citat, som den højtærede statsminister tog udpluk af. Det er fra Lolland-Falsters Tidende den 3. februar, og der står:

„Fra konservativ side er man fast besluttet på at ændre opfattelse med hensyn til markedspolitikken, hvis det slår fejl i forhandlingerne i Nordisk Råd og med England.“

Hvordan fik statsministeren det til at lyde i fjernsynet? Jo således:

„Fra konservativ side er man fast besluttet på at ændre opfattelse med hensyn til markedspolitikken“,

idet statsministeren lader den efterfølgende sætning med „hvis“ falde ud. Jeg tror, den højtærede statsminister vil give mig ret i, at dette „hvis“ har en vis betydning i denne sammenhæng.

Jeg takker i øvrigt den højtærede finansminister for den beherskede måde, han tog tingene på, for han kan vel ikke sige, at hans lovforslag som helhed har været udsat for en ligefrem velvillig behandling i det høje ting. Jeg synes derfor, det er al ære værd, at den højtærede finansminister var behersket i sit svar til oppositionen og praktisk talt på alle områder gav udtryk for en forhandlingsvilje, som, hvis den kan indfries under udvalgsbehandlingen, kan føre til et resultat.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om stigningen i det offentlige andel i nationalproduktet. Nu er disse sammenligninger fra land til land altid vanskelige, det har i hvert fald statistikere belært mig om, fordi man opgør de forskellige størrelser efter forskellige principper i de forskellige lande. Men det tal, som den højtærede finansminister lagde vægt på, var et tal fra 1963 på 31,5 pct. Se, i 1963-64 — det finansår, vi kan skønne over; vi har jo ikke kalenderårsopgørelse — var statsudgifterne 10,9 milliarder kr. Men i det år, vi nu går ind i, skal de være 15,5 milliarder kr., måske højere, når landbrugsproblemerne og tjenestemandsproblemerne er afklaret. Det vil sige en stigning på næsten 5 milliarder eller 50 pct. Det tror jeg er en stigningstakt, som de andre lande ikke har været ude for i disse år fra 1963 til 1965. Jeg tror, at denne voldsomme stigning vil medføre, at vi kommer op på et niveau, som vi hidtil ikke har ønsket at komme op på. Vi må ikke glemme, at vi har ikke så forfærdelig mange store indtægter og store formuer, der kan trække læsset. Vi er et land af mellemindkomster, hvor vi har præ-